

Jméno: Lucie Štefková

Věk: 19 let

Název: Ten, kdo žádal o trochu času

Adresa školy: Gymnázium Zlín - Lesní čtvrť, Lesní čtvrť 1364, 761 37 Zlín

TEN, KDO ŽÁDAL O TROCHU ČASU

Od samého počátku Světa jsme tu my dva. Já a on, můj starší bratr, kterého miluji a obdivuji. Je překrásný, krásnější než cokoli, co jsem kdy poznala. Jeho vlasy, bílé jako čerstvě napadaný sníh, září o sto šest. Oči jako letní obloha rozdávají naději, jeho kůže nemá sebemenší vadu. Jen díky mému bratrovi je svět plný rozmanitých tvorů, do jejichž stvoření vložil tolik úsilí. Jeho jméno? Život.

Na druhou stranu jsem tu já – Smrt. Přiznávám, nemám tak milující srdce jako Život. Jsem přesný opak. Tvorové se obávají dne, kdy zahlédnou můj plášť, černější než ta nejtemnější z nocí. Každý den obírám Svět o několik duší, neboť je třeba udržovat rovnováhu. Mé tmavé oči zbaví tělo života v jediném krátkém okamžiku. Někteří často naříkají a prosí o milost, jiní mě vítají s otevřenou náručí. Ale ačkoliv na první pohled působím nemilosrdně, nikdy nenechávám tvory kráčet do Ráje o samotě. Doprovázím je a trpělivě odpovídám na jejich dotazy. Ten nejčastější zní: „Co přijde potom?“

Ale nedávno, před několika málo týdny, jsem byla zaskočena jistou otázkou. Musela jsem navštívit mladého muže, který umíral na malárii. Bylo mi jej líto, vždyť mohl dokázat neskutečné věci. Přišla jsem za ním a slušně pozdravila, jako to dělám vždy. Nebyl překvapen, již delší dobu mou návštěvu očekával. Oplatil mi pozdrav s drobným úsměvem na tváři.

„Pojď, Ráj už tě očekává.“

Během cesty jsme neprohodili jediné slovo. Šli jsme mlčky, poslouchali píseň ptáků a šelst letního vánku. Těsně před branami Ráje se muž odvážil promluvit.

„Mohu se na něco zeptat? Jedinou otázku.“ Přikývla jsem.

„Co si pamatuješ?“

Víš, Smrt není mezi tvory příliš oblíbená. Každý ví, že jednoho dne musím přijít, ale stále se bojí. Zejména lidé mě považují za neodpouštějící, zákeřnou, krutou. Ale to je jedna velká lež, příteli. Mnohé překvapí, že i já mám srdce, jen ne podobné těm, která bijí v tělech tvorů. Je však třeba dobrý důvod, abych ukázala shovívavost. Už kolikrát jsem potkala lidi s podobnými argumenty, ale jen jeden se stal tak výrazným.

Není tomu tak dávno, snad 13 let, co žil starší muž. Pokud si dobře vzpomínám, byl to vdovec. Jeho ženu jsem doprovodila do Ráje v létě toho roku, pár měsíců před naším setkáním. Život toho muže velice litoval. Jeho smutek bratrovi trhal srdce, ale nebylo jiné možnosti, neměla jsem na vybranou. Od té doby, kdy jeho žena opustila Svět, žil ten muž se svou dcerou. Byl si velmi blízký s její rodinou, zejména vnoučata svého dědečka zbožňovala. Neustále mu přinášela pocity radosti, které alespoň na chvíli zmírily jeho bolest.

Starcova dcera, její manžel a dvě děti tvořili velice šťastnou rodinu. Nejdůležitější pro ně byl vždy vánoční čas. Rok co rok se čtyřčlenná rodina shromáždila kolem nazdobeného stromu, aby společně oslavili tento svátek. Otec vždy zapálil oheň v krbu, a tak se celá místnost ponořila do tlumeného teplého světla. Jeho žena nikdy neopomenula zapálit svíčky, díky čemuž byl vzduch provoněný vanilkou a skořicí. Rozsvícená světýlka na zelené jedličce jen dokreslovala kouzelnou atmosféru, která v domě panovala. Ale ten nejkrásnější moment vždy přišel až ve chvíli, kdy si děti rozbalily své dárky. Oči jim zářily nadšením a jejich radostné výkřiky a smích se ozývaly domem.

Toho roku trávil stařec Vánoce s rodinou své dcery, neboť jej nemohl sdílet se svou ženou, jako tomu bylo doposud. Dívka neskrývala své nadšení. Radovala se, že může ten krásný čas strávit s ním. Měla pocit, jako by znovu prožívala své dětství, ačkoliv byla již mnohem starší.

Můj bratr nespouštěl oči ze starého muže od chvíle, kdy jeho žena zemřela. Vždy jej zraňovalo vidět starce samotného, proto jej hřálo u srdce, že toho roku bude muž obklopen těmi, kteří jej milují. Bylo překrásné znovu vidět bratra upřímně se usmívat.

Ale pak, těsně před Štědrým dnem, jsem obdržela dopis z Ráje, v němž stálo, že starcův čas se naplnil. Mě samotného zpráva silně zasáhla. Nejen proto, že stařec měl mít právo užít si tento čas, ale zejména kvůli bratrovi, který si muže neskutečným způsobem oblíbil.

Ale neměla jsem na vybranou. Počkala jsem tedy do půlnoci, aby děti už spaly. Přišla jsem za starcem jak nejloužeji bylo možné. Jeho oči promlouvaly ke mně víc než slova. Nebyl potěšen tím, že mě vidí.

„Už je čas, že?“ vzdychl a podíval se z okna. Stříbrné vlasy mu zářily ve světle lampy, kterou měl položenou na nočním stolku vedle postele. Zadívala jsem se na něj, na jeho krátký plnovous a spoustu vrásek. Seděl shrbený, ruce sklesle položené na kolenou.

„Nemůžu říct, že jsem to nečekal,“ promluvil tiše. „Ale chtěl bych se na něco zeptat.“

„Jen do toho,“ přikývla jsem a trpělivě vyčkávala. Bylo patrné, že jen stěží hledá odvahu, slova či možná obojí.

„Co bych musel udělat, abych zde mohl zůstat do konce roku? Z celého srdce si přeji prožít letošní Vánoce s dcerou a její rodinou. Jsou to jediní lidé, kteří mi na světě zůstali. A než odejdu, chci jim dát ty nejkrásnější vzpomínky. Pověz mi, jaká je cena?“

Stála jsem v pokoji mlčky, neschopna najít slova k odpovědi. Netušila jsem, co udělat. Měla jsem rozkazy z Ráje, které jsem nikdy neměla neuposlechnout. Na druhou stranu jsem však se starcem soucítila. Mysl se mi zcela zamžila. Bylo to těžké, opravdu těžké rozhodnutí.

„Příteli,“ promluvila jsem klidným, rozvážným hlasem, „smrt je nevyhnutelná a čeká na každého, bez výjimek. Přesto ti dávám sedm dní. Užij si jich naplno, poté se sejdeme znovu.“ S posledními slovy jsem se otočila a odcházela. Jen slabě jsem slyšela starce říct: „Děkuji, tisíckrát děkuji.“

Vánoce oslavili skromně v rodinném kruhu, ale byla to jedna z nejkrásnějších a nejradostnějších věcí, které jsem kdy viděla. Smáli se, radovali se, rozdávali a přijímali lásku. Smrt je sice mocná, ale existují věci, které ji mohou porazit.

Poslední den toho roku jsme se já a stařec znovu setkali. Oči mu zářily radostí. Pozdravil mě jako starou známou.

„Děkuji ti,“ řekl a upřímně se na mě usmál. Oplatila jsem mu úsměv a vyrazili jsme k Ráji. Celou cestu mi vyprávěl o jeho životě a slíbil, že nikdy nezapomene na mou laskavost.

Došli jsme k branám Ráje. Zahlédla jsem starcovu ženu, jak na něj čeká.

„Myslím, že si máte hodně co říct,“ řekla jsem a usmála se. Starý muž přikývl a mírně se uklonil. Sledovala jsem, jak míří za svou ženou, když mě bratr zezadu objal.

„Děkuji ti, sestřičko,“ zašeptal.